

Met belangstelling heb ik kennisgenomen van het voorstel om de tegemoetkoming voor chronisch zieken en gehandicapten af te schaffen, met als motivatie de halvering van het eigen risico. Graag wil ik mijn zorgen en bezwaren over dit voorstel onder de aandacht brengen, met inachtneming van juridische en maatschappelijke overwegingen.

Allereerst wil ik opmerken dat de tegemoetkoming voor chronisch zieken en gehandicapten in de afgelopen jaren al aanzienlijk is versoberd. Oorspronkelijk kwamen ook mensen die geen uitkering via het UWV ontvingen, maar wel leed hadden onder bepaalde chronische ziektes, in aanmerking voor deze tegemoetkoming. Dit is echter steeds verder beperkt, waardoor de groep die nu nog van deze compensatie profiteert, al aanzienlijk kleiner is geworden. Het voorstel om de tegemoetkoming nu volledig af te schaffen, betekent voor een reeds kwetsbare groep een verdere achteruitgang van hun financiële situatie.

Het halveren van het eigen risico, dat als tegenprestatie wordt aangeboden, biedt geen oplossing voor de groeiende zorglasten die mensen met een beperking ervaren. De werkelijke zorgkosten voor deze groep blijven onverminderd hoog. Denk hierbij aan eigen bijdragen voor de Wet maatschappelijke ondersteuning (WMO) en de Wet langdurige zorg (WLZ), eigen bijdragen voor medicatie, noodzakelijke medicatie die helemaal niet vergoed wordt, de aanschaf van hulpmiddelen die niet onder de zorgverzekering vallen, en andere noodzakelijke kosten die niet gedekt worden door de reguliere zorgverzekering. Deze extra kosten blijven een zware belasting voor mensen met een beperking, en het afschaffen van de tegemoetkoming zal alleen maar bijdragen aan een toename van armoede binnen deze groep.

Volgens de Schaduwrapportage VN Verdrag Handicap uit 2019 is de armoede onder mensen met een beperking al jaren aan het stijgen, een ontwikkeling die in sterke mate wordt veroorzaakt door de oplopende zorgkosten. Het afschaffen van de tegemoetkoming zal deze trend verder versterken en de levensstandaard van deze mensen nog verder onder druk zetten. In artikel 28 van het VN Verdrag inzake de rechten van personen met een handicap (IVRPH) wordt expliciet het recht erkend van mensen met een handicap op een behoorlijke levensstandaard, inclusief toegang tot adequate hulp en ondersteuning, en wordt opgeroepen tot passende maatregelen om dit recht zonder discriminatie te waarborgen. Het plan om de tegemoetkoming af te schaffen is in strijd met deze verplichtingen, omdat het de levensstandaard van mensen met een handicap verder verlaagt.

Artikel 28, lid 2 sub c van het VN Verdrag verplicht staten die partij zijn, om te waarborgen dat mensen met een handicap toegang hebben tot de nodige staatssteun, voor aan de handicap gerelateerde kosten, waaronder financiële hulp en advisering. De voorgestelde maatregel om de tegemoetkoming te schrappen, terwijl de zorgkosten verder oplopen, is in strijd met deze verplichting en druist in tegen de fundamentele rechten van mensen met een handicap op een goed leven, vrij van armoede en discriminatie.

Gezien de bovengenoemde argumenten verzoek ik u dringend om de voorgestelde afschaffing van de tegemoetkoming chronisch zieken en gehandicapten niet door te voeren. Het is van essentieel belang dat de regering blijft voorzien in deze belangrijke steunmaatregel, om de sociaal-economische positie van mensen met een beperking te verbeteren en te waarborgen dat zij kunnen genieten van een behoorlijke levensstandaard, zoals beoogd in het VN Verdrag.